

ЗАДАДЕ СЕ ОБЛАК ТЕМЕН

Зададе се облак темен
откъм гора, от Балкана;
дали ще е дъждец дребен,
или ще е буря страшна?

Ех, мой дядо, тежко време!
Ралото се едвам влачи
и след него сееш семе,
пот от чело, град от очи!

Кажи, дядо, защо плачеш
над тез дълги бразди черни;
от чер облак ли се плашиш,
или брат ти деца дребни?

Кажи, дядо, че аз помня
какъв юнак напред беше;
бог да прости баба Стойна,
тя пееше, ти ореше.

Друг път - помниш? - лани беше:
аз заминах през гората,
сред юнаци ти седеше
като баща със брадата.

Какъв беше ти тогава!
Сега плачеш - защо, дядо?
Байряк ли се не развява,
или нямаш сърце младо?

"Ех, мой синко! Що ме питаш?
Чуй тоз гарван, де там грачи...
Но в село нели отиваш,
ще да видиш защо плаче

стар войвода след туй рало!
Там селото се е сбрало
на мегданя, за да гледа
моите момци, моите чеда!

Ти ще видиш там набити
на прътове, на върлини
на момците ми главите -
избиха се две дружини!

Двама братя воеводи,
двамата ми верни сина:
скарали се кой да води
бащината си дружина!

Тесни били планините
за несговорна дружина!
И стърчат им днес главите,
за да плаче кой как мине.

Боже, с гръм ти разсипи ме!
Ветре, в прах ти разнеси ме!
Да не гледам деца малки
и техните клетки майки,

окол пръте как се късат -
ръце вдигат към главите,
и как после ще се мъчат
голи, боси и пребити."

Закапах едри капки,
летят, крякат гъски, патки:
буря страшна ще да ревне,
нели не са капки дребни.

секи тича, в село бяга,
дядо не ще да разпряга.
- Хайде, дядо, да вървиме.
"Стой да умра, помогни ми!"